

„Imádtam
ezt a könyvet!
Odavoltam
a történetért.”

– Sabrina Diaz,
amazon.com

the
BEST MEN

a legjobb
pasik

fine
selection

SARINA BOWEN
USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

LAUREN BLAKELY
NEW YORK TIMES BESTSELLERSZERZŐ

SARINA BOWEN ÉS
LAUREN BLAKELY

the
BEST MEN
a legjobb
pasik

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

ELSŐ FEJEZET

Igen, tutira megkapta a részeg SMS-emet

Mark

MIKOR ELŐSZÖR TALÁLKOZTAM ASHER ST. JAMESSEL, huszonhét percet késett. A második alkalommal rám öntötte az italát. Remélem, harmadszorra végre szerencsém lesz, de kétlem.

Ezúttal viszont az én hibám lesz az egész.

Hülyeséget csináltam, és ezért most fizetnem kell.

Még csak nem is Asher a legnagyobb gondom. Ahogy a langyos májusi estén végigsétálok a Lexington Avenue-n, gondolatban a védőbeszédemet farigcsálom, amit nem kevesebb mint három embernek kell előadnom: a hűgornak, a vőlegényének és a vőlegény *szuperdögös szárnysegédjének*.

Basszus!

Tényleg *így* neveztem Ashert?

Talán csak egy rossz álom az egész.

Kiveszem a hátsó zsebemből a mobilt, és újra rákattintok a chatcsoport üzeneteire, ötszázhetvenkilencedszerre is hõn remélem, hogy a tegnap esti whiskygözös SMS-eim követik a faxgépeket az enyészetbe.

De sajnos még mindig megvannak, örök emlékül a digitális utókor számára.

Az Ötvenhetedik utcán egy szemetes mellett elhaladva komolyan megfontolom, hogy behajítom a telefont. Kár, hogy semmit sem oldana meg, ha eldobnám a megszégyenülésem eszközét. Egyedül egy időgép tudná megsemmisíteni a részeg SMS-eimet, amiket valamikor éjfél és a megbánás pillanata között lőttem ki az éterbe.

Más szóval akkortájt, amikor a skót whisky átvette az uralmat a józan ítélőképességem felett.

Kösz szépen, alkohol. Kurva jó fej vagy.

Említettem már, hogy még mindig másnapos vagyok? Kísértenek a tegnapi ballépéseim, és a makacs fejfájás, amin a gyógyszer sem segít.

Megérdelem.

Lüktet a fejem, de mivel mindjárt kezdődik a húgom eljegyzési vacsorája, tovább trappolok a belváros felé. Már csak három sarokra vagyok a nagy égéstől.

Az Ötvenkilencedik utca jelzőlámpája azt javasolja, álljak meg itt.

Nem mondod, lámpa.

A járdán álldogálva elképzelem, ahogy a közeli szusiétteremben várnak rám. Közben újra elpróbálom mindhárom bocsánatkérést.

Először Hannah. Kerek, kék szem, kicsi, de egyre gömbölyödő pocak.

*Te vagy a második kedvenc emberem a világon. Bárcsak azt mondhatnám, hogy múlt éjjel feltörték a mobilomat, de sajna én írtam csupa nagybetűvel, hogy: **AZ ELSIETETT HÁZASSÁGOD FEL FOG KERÜLNI A BUZZ-FEED LEGROSSZABB ÖTLETEK TOPLISTÁJÁRA AZ ÁTLÁTSZÓ KÓLA ÉS A BUNDESLIGA-FRIZURA MELLÉ. NEKEM ELHIHETED. MINDHÁRMAT KIPRÓBÁLTAM.***

Annyira sajnálom! A leendő esküvőd össze sem hasonlítható az enyémmel, vagy a béna gimis sérómmal, és nagyon jól teszed, hogy hozzámész Fliphez.

Legalábbis remélem.

Ajánlom, hogy úgy legyen.

A következő bocsánatkérés a húgom jövődöbelijének jár. Halálosan szerelmesek egymásba, és bár még mindig kikészít, hogy három hónap járás után felcsinálta Hannah-t, eskü, összekapom magam, és őt is megkövetem.

Figyelj, Flip! Sajnálom, amit mondtam. Nem gondoltam komolyan, hogy a házasságotok nagyobbat fog bukni, mint a Bear Stearns és a Lehman Brothers. Azt sem, hogy egy felnőtt férfi nem hívhatja magát Flipnek.

A whiskeynek hála tegnap éjjel nagyon mentek a hasonlatok, a viselkedésem viszont némi kívánnivalót hagyott maga után.

Ezért aztán kénytelen leszek Asherre, a vőlegény legjobb barátjára is sort keríteni, aki az első találkozásunkkor huszonzét percet késett. Hat hónappal ezelőtt miatta csúszott a társasjátékest, amit a húgom azért szervezett, hogy mind összeismerkedjünk. Akkortájt jöttek össze Flippel.

Asher beandalgott a szobába. Igen, *andalgott*, a szoborszerűen kidolgozott testével és a samponreklámba illően hullámzó fizurájával. Jött a *bocs*, hogy késtem, de találtam egy didergő kiskutyát a ház előtt, és be kellett vinennem a menhelyre típusú mentegetőzéssel.

Nyilván.

Egy ilyen szívtipró nem tud *csak úgy* elkésni.

Amikor legközelebb keresztetük egymás útját, az szó szerint történt. Éppen felemelte a pezsgőspoharát, amikor beléptem az étkezőbe a húgom vacsorapartiján, és a mellkasommal meglöktem a karját, így leöntött pezsgővel.

Erre egy féloldalas mosollyal és az ex-profisportolókra jellemző pimasz magabiztossággal kigombolta az ingét, levette, és mindenki előtt átnyújtotta nekem.

Miközben visszautasítottam, próbáltam nem bámulni a tökéletes hasizmát. A vacsorát pezsgő áztatta ingben ültem végig.

Nem vagyok hajlandó egy másik férfi ingét hordani.

Szóval, Asher, csak vicceltem, amikor Flip szuperdögös szárnysegédjének neveztelek, vagy amikor bosszantóan tökéletesnek tituláltam a testedet.

A hasizma tényleg tökéletes, és ebben nincs a világon semmi bosszantó.

Mégis, ahogy az étterem bejáratához érek, emlékeztetem magam, hogy alaposan és őszintén kérjek bocsánatot. Úgy, mintha egy szavát se gondoltam volna komolyan mindannak, amit a pia kikényszerített belőlem tegnap éjjel.

Úgy, mintha nem ejtene kétségbe a húgom hirtelen eljegyzése, sem a frissen bejelentett terhessége a sráctól, akivel csak decemberben jöttek össze.

Úgy, mintha nem félnék, hogy ez az elsiertett házasság éppúgy eget rengető kudarcba fullad, mint az enyém annak idején.

És úgy, mintha nem vonzódnék a vőlegény barátjához, aki halálra idegesít, de akit közben talán, esetleg, némiképpen szeretnék meztelenül látni.

Francokat.

Mindennek megvan a maga helye. És ennek az elmém legmélyén a helye.

Kihúszom magam, és belépek az ajtón.

– Segíthetek? – mosolyog rám szívélyesen a pincérlány.

Legszívesebben megkérném, hogy vessen véget a szenvedéseimnek, de helyette bemondom Flip nevét. Már mint az igazit.

– Philippe Dubois társaságához tartozom.

– Remek. A többiek épp most érkeztek – tájékoztat. – Önök mind olyan pontosak!

Óriási. Sosem kések, ezúttal mégis megelőztek. Lehet ez az este még nagyobb szívás?

Követem a nőt az étterem végébe, ahová a szuperdögös szárnysegéd a szűk körű, de annál puccosabb eljegyzési vacsorát szervezte. Meghívta az összes régi magániskolás haverjukat. Csupa mokaszinos, napbarnított fazon olyan nevekkal, mint Carlisle Bancroft.

És igen, az első pasinak, akit meglátok, bálnák vannak a nyakkendőjén. Jellemző.

A második Flip. Rögtön lehervad a barátságos mosolya, amint megpillant. Róla a vőlegényébe karoló Hannah-ra vándorol a tekintetem. A húgom nem tűnik túl boldognak, sőt aggódva méreget.

És persze ott van Asher St. James is. Koktélospohárral a kezében lazán egy széknak dől, a haja színpadiasan hullik a homlokába.

Fél pillanatra felmerül bennem, hogy talán nem olvasta az üzeneteket. A chat tele volt mindenféle eljegyzési partis dumával. Talán éppen híres sportolókat és modelleket fűzött az én részeg hadoválásom helyett.

A remény hal meg utoljára.

De amint észrevesz, a remény utolsó szikrája is kialszik. Bezzeg ő nem fintorog rám. Annál is rosszabb. Sokkal rosszabb.

A szép szája gúnyos, önelégült mosolyra húzódik.

Ekkor ráz ki a hideg, mert tudom, hogy itt az idő. Nincs több próba, csak három rohadt kínos bocsánatkérés.

Lassan elindulok Hannah, Flip és Asher felé. Egyikük pipa rám, a másik aggódik, a harmadik meg el van telve magától.

És igen, ez az este igenis lehet még nagyobb szívás.

MÁSODIK FEJEZET

Dögösségi skála

Asher

KI MONDTA, HOGY AZ ELJEGYZÉSI PARTIK UNALMASAK?

Ez is úgy indult, pedig én szerveztem. Nem vagyok különösebben oda a házasság körüli hajcihőért. De erre besunnyog az ajtón a menyaszszony bátyja, olyan képpel, mint egy kölyök, akit rajtakaptak, hogy kígyót csempészett a tanár asztalára. A mérges fajtából.

Nofene, mégis érdekes lesz a buli?

Mióta néhány hónapja megismertem Markot, képtelen vagyok megfejteni ezt a zárkózott, éjkék szemű bankárt. Eddig mindig visszafogottnak és simulékonyan szolidnak tűnt, mint egy csikos nyakkendő vagy egy vasalt fehér ing. Lefogadom, hogy neki mindkettőből akad, nem is egy. Ha van kocsija, az tutira ezüstszínű.

Jesszus, valami Wall Street-i bankban dolgozik! Matekkal meg táblázatokkal kel és fekszik.

– Osztalékszámítással foglalkozik – magyarázta egyszer Flip. Már a szó hallatán levert a víz, mert eszembe juttatta, amikor a főszulin meghúztak matematikai analízisből.

Néha viszont pár ital után kitör belőle az igazság. Nyilván tegnap éjjel is ez történt. Nem sokkal éjfél után Flippel éppen a lakása erkélyén állva élveztük a kubai szivart, amit az egyik ügyfelemtől kaptam, amikor mindkettőnk mobilja pittyegni kezdett a szolid bankár szeszgőzös üzeneteitől.

Ostorozhatnám magam, amiért elolvastam. Az első pillanatban nyilvánvalóvá vált, hogy Mark csak a húgának szánta őket. Csak tegnap indítottam ezt a négyfős chatcsoportot, mert így gyorsabb volt megszervezni a spontán eljegyzési partit, és Hannah felkiáltójelekkel túltolt üzenete volt az utolsó a sorban (Alig várom a bulit!!!).

Na, vajon Flip és én abba hagytuk az olvasást? Egy francot. Nem lehetett betelni az SMS-ekkel.

Először is a legnagyobb ámulatomra kiderült, hogy Mark ellenzi a húga esküvőjét. A legtöbb ember örömmel fogadná a családjában III. Philippe „Flip” Dubois-t. A srác tele van pénzzel, és halálosan szerelmes Hannah-ba. Flip jó srác, aki a csillagokat is lehozná az asszonyának.

Van egy egész emeletet betöltő lakása a Park Avenue-n, egy E osztályú Mercije és Maidstone-tagságija. És az anyagiak mellett személyesen bizonyíthatom, hogy Hannah terhességének hírére konkrétan örömkönnye-
ket hullatott.

De ezek szerint a mi Markunknak még ez sem elég. Űvöltő nagybetűkkel megírta, hogy a házasságuk ELÁTKOZOTT, MINT A TITANIC. NEM AKAROM, HOGY AZON A LEBEGŐ AJTÓN KÖSS KI.

Ez azért kemény, és még csak nem is túl jó metafora. Mindenki tudja, hogy Leónak is lett volna elég hely azon az izén. Az *Allítólag...* be is bizonyította.

A kiakadás égő volt, de szórakoztató. És a következő öt perc is annak ígérkezik, mivel a Wall Street karót nyelt bankára a szegyénteli arckifejezéséből ítélve pillanatokon belül megteszi, amit kell, és bocsánatot kér a húgától és a vőlegényétől.

Talán magukra kéne hagynom őket, hogy hatszemközt beszélhessenek. Esélytelen.

– Hannah cica! – recsegi Mark a húgához lépve. – Úristen, annyira sajnálom! Egy szavát sem gondoltam komolyan.

A húga megöleli.

– Dehogynem, Marky Mark. Minden szörnyű szavad szívből jött, a frizurás hasonlatot is beleértve. De én akkor is megbocsátok.

– Köszönöm! – sóhajt fel Mark megkönnyebbülten. – Nem kezelem túl jól a változásokat.

– Nem mondd! Tudom, sok ez így neked egyszerre: a baba, az esküvő...

Mark helyeslő mordulással viszonozza az ölelést.

– Hogyan tehetném jóvá?

Hannah kibontakozik az ölelésből, és felnéz rá.

– Komolyan kérde? Mert kicsit később kérnék tőled egy szívességet.

– Akármit. Amit csak akarsz. De előbb még bocsánatot kell kérnem a vőlegényedtől is – mondja.

– Az rendes lenne tőled – paskolja meg a karját Hannah.

Mark ma este lemondott a szokásos csíkos nyakkendőjéről egy mélykék ing kedvéért, ami csodásan illik a szeméhez. Bolondulok a szép szemekért, és Mark elegáns szemüvege nemhogy elrejtene, de még ki is hangsúlyozza az övét. Selymes sötét hajából egy ügyes kezű fodrász vonzó frizurát varázsolt, ami jól passzol a főnökös külsejéhez.

Oké, ha őszinte akarok lenni, állati jól néz ki ma este. Sőt, szívdöglesztően. Mindig is tetszett.

De akkor is egy beképzelt bankár, aki rühelli a legjobb barátomat. Most viszont muszáj lesz puncsolnia neki.

Ez jó poén lesz.

Mark szégyellős képpel, lassan fordul Flip felé.

– Flip, ne haragudj, haver. Nincs mentség a tegnapi bizalmatlankodásomra.

– Tényleg nincs – szegi fel Flip a markáns, úriás állát, miközben átka-rolja Hannah-t. – Soha *egyetlen* okot sem adtam rá, hogy kételkedj a húgod iránti érzelmeimben.

Basszus, ilyenkor bezzeg sosem akad popcorn! Mark áll a megfeszül, és szinte hallom a fejében cikázó érveket – kezdve azzal, hogy a haveromat nyilván felmentették kotonhasználatból.

Flip és Hannah nem terveztek gyereket csinálni három hónappal a megismerkedésük után. De semmi gond, mert mire néhány héttel ezelőtt megjelent a két csík a terhességi teszten, ők már a közös jövőjüket tervezték.

– Tényleg sajnálom – ismétli Mark, a fogai közt szűrve a szavakat. – Csak minden olyan hirtelen történt. Aggódok.

Flip megdörgöli Hannah vállát.

– Tudom, gyorsnak tűnik, de nagyon boldogok vagyunk. Ráadásul részben miattad tettük az esküvőt a jövő hónapra.

Mint kiderült, Mark a sűrű munkarendje miatt nehezen szabadul el, de június második felében éppen ráér.

– Köszönöm – dörzsölgeti Mark a tarkóját. – Megtisztelő, hogy ott lehetek.

Hannah rávigyorog.

– Menj, igyál egy sört! Csak a whiskytől tartsd magad távol!

– Jó ötlet – feleli a bátyja. – Kösz!

Mark megfordul, és a sarokban álló bárpult felé veszi az irányt. Éppen követném, amikor megjelennek a pincérek a szusival megrakott fatálakkal. Mellé vékonyra szeletelt ahit és hamacsit kínálnak elegáns edénykékben.

Partiszervezésben felülmúltam önmagamat.

– Mr. St. James! – érinti meg a könyökömet az étteremvezető. – Kérem, szóljon, ha bármire szükségük lenne.

Szemügyre veszem a bőséges lakomát, és megkordul a gyomrom.

– Minden fantasztikusan néz ki. Köszönöm, hogy ilyen rövid határidővel összehozta nekem. – Tényleg minden egy szempillantás alatt történt. Hannah néhány hete bejelentette a terhességét, majd a múlt hétvégén Flip megkérte a kezét. Így kötöttünk ki itt.

– Örülök, hogy elégedett, uram. – Vizszonrom a fickó apró meghajlását, ahogy azt egy néhány évvel ezelőtti, hosszúra nyúlt japán körutam alatt tanultam. – Kérem, szóljon, ha bármivel szolgálhatunk még.

Vele és magammal is elégedetten a társasághoz fordulok. Elveszek egy tányért a kupac tetejéről, és átnyújtom Hannah-nak.

– A menyasszonyé az elsőbbség. Talán nem igazi hagyomány, de annak kéne lennie. Hajrá, Hannah! Ez a sok szusi nem fogja megenni magát.

Ezzel félreállok, hogy a vendégeim lecsaphassanak a lakomára. Mivel elfogyott az italom, a bárhoz megyek egy újabb Asahi Super Dryért.

Ott találom Markot a pultra könyökölve, a kezében egy...

– Narancslé, Banks? Hogy van a macskajajod?

– Túlélem – feleli. – De gyanítom, hogy ma nem lenne szerencsés alkoholt innom.

– Ebben egyetértünk – kuncogok. – Hacsak nem élvezed a bocsánatkérést. Én mindenképpen élveztem *végignézni*.

Gyilkos pillantást vet rám, de nem válaszol. Érthető. A beszólásom inkább a saját szórakozásomat szolgálta. Ami, lássuk be, szinte mindenre igaz, amit csinálok.

De még hátravan egy bocsánatkérés, amit az első sorból terveztem kiélni. Megköszörülöm a torkomat.

– Azt hiszem, az enyém elmaradt.

– Úgy érted, a neked szóló bocsánatkérés? – vonja össze a szemöldökét a felhorkantó Mark. – Hacsak nem *te* vonulsz oltár elé a húgommal, miután felcsináltad, nem hiszem, hogy megbántottalak volna.

Elnevetem magam.

– Ez a veszély garantáltan nem fenyeget. Soha.

– Akkor rendben vagyunk – zárja le a témát.

Könnyedén vállat vonok.

– Persze, persze. Asszem, nincs miért mentegetőznöd. Csak annyit írtál, hogy dögös vagyok. Miért is kéne bocsánatot kérned az igazság miatt? – Széles mosolyt villantok rá. A lehető legszélesebbet, márpedig én aztán értem a módját. Bár elvből nem flörtölök heteró pasikkal. Időpocsékolás. De miért írta Mark, hogy dögös vagyok? Mit akarhatott ezzel?

Csakhogy a szószátyár SMS-ező most csukott könyv előttem. Kissé unott pillantást vet rám. Basszus! Mark Banks igazi pókerarc. Lenyűgöző a blöffttechnikája.

– *Csak* a whisky beszélt belőlem – szögezi le halvérűen.

Felhorkanok.

– Ja, persze. A whisky másról sem beszél, mint dögösségi szintekről.

– Megmondtam, nem érdemes adni a skót nemzeti ital szavára – vág vissza.

Hm. Szóval így játszunk. Hát jó, én benne vagyok.

– Talán igazad van. A pia megbízhatatlan. Legjobb lesz, ha felfrissítem a memóriámat, hátha csal az emlékezetem. – Azzal előveszem a zsebemből a mobilomat, és végighúzom a hüvelykujjamat a kijelzőn.

– Fölösleges – lép közbe gyorsan Mark.

Haha! Kibújt a szög a zsákból. Megköszörülöm a torkomat, és felolvassom a mostantól örök kedvenc SMS-emet.

– *Amúgy mi a pálya azzal a hajás haveroddal?*

Félrebillentett fejjel nézek fel a telefonból.

– Feltűnt neked a hajam? De cuki! – rázom meg az üstökömet.

– Nehéz lenne nem észrevenni. Előtted érkezik meg a szobába.

– Hadd folytassam! *Miért olyan buhos... nem... bolyos... nem... bulyhos. Olyan bulyhos a haja.* – Felpillantok. – Van olyan szó, hogy bulyhos?

– Igen, van – vágja rá. – A buzis és a bolyhos keveréke.

Nahát! Keményebb ellenfél, mint hittem. Eggyel több ok, hogy folytassam a bosszantását.

– A hajam nem bolyhos, hanem bozontos, Banks. De nem is ez a legjobb része a kifakadásodnak. – Mély lélegzetet veszek, előre élvezem a következő mondatokat. Most jön a java!

Mark felhajtja a narancslevét. Le a kalappal, hősiesen túri a felolvasást.

A mobilomat magam elé lendítve izlelgetem minden egyes leírt szavát.

– *Különben is, kinek néz már úgy ki a haja, mint egy samponreklámban? Ki veszi le az ingét egy vacsorán? Kinek van ilyen bosszantóan tökéletes teste? Ilyen nincs is. Mint azok a rohadt akcióhősök, akiket a képregényekben láttam. Az új szuperhős... FLIP SZUPERDÖGÖS... SZÁRNYSE-GÉDJE! Asher azzal a hülye hajával meg a hülye szájával meg a röbejes szobortestével. Ki néz már ilyen jól ki a valóságban, Hannah? Senki. Konkrétan senki.*

Tovább is van, de itt megállok, mert imádok dagonyázni a dicshimnuszában. Az ajkamra koppintok.

– Tök igazad van, Banks, ezért a hájjal kenetetésért tényleg nem kell bocsánatot kérned. Sőt, nekem kéne megköszönöm – teszem a szívemre a kezemet. – Feldobtad a hetemet.

– Szívesen – mordul rám.

Akár békén is hagyhatnám szegényt, és elvegyülhetnék a vendégek között.

De nem akarózik leszállni róla. Minden, amit eddig Mark Banksről gondoltam, hirtelen megkérdőjeleződött. Tényleg az a karót nyelt bankár, akinek hittem? Ki ez a fickó, aki új szavakat alkot a hajamra, és ódákat zeng a hasizmomról?

Szinte biztos vagyok benne, hogy a heteró pasik nem hívnak más pasikat szuperdögösnek. Lehet, hogy Mark nem is olyan heteró, mint hittem?

Talán most kiugraszthatom a nyulat a bokorból. Megint rányomok a kijelzőre.

– Lenne még egy utolsó kérdésem erről a *szuperdögös szármagyegéd* dologról. Ezek szerint a dögösségnek vannak fokozatai. Áruul el, Banks... honnan indul a skála?

Most fogja feladni. Témát vált. Lelép. A dögös új Nikonomat rá.

Mark mély levegőt vesz, és egyenesen a szemembe néz.

– Igen, St. James, természetesen léteznek fokozatok. Még hozzá sok mindenre. Az első az alapdögös. A *legtöbb* dolog ebbe tartozik. Például ha valaki képes fejben gyökvonást végezni, az *alapidögös*.

Értetlenül pislogok. Mi van? Most tényleg matekról beszél?

Mark kettést mutat az ujjával.

– Ez után következik a szuperdögös. Mondjuk ha valaki ismeri az összes megnyitást sakkban, és a variációkat is. – Mély, hümmögő hangot hallat, mint aki komolyan ezt tartja a vonzerő non plus ultrájának.

Az államot vakargatva próbálok rájönni, hová akar kilyukadni.

– Végül pedig ott az extradögös – folytatja sima modorú tőzsdeügynökstílusban, mint abban a filmben a tőzsdefarkasokról. Vagy tőzsdecápákról? – Ide tartozik a valószínűségszámítás megértése. Például hogy bármely huszonhárom főből álló csoportban ötven százalék az esélye, hogy a tagok közül kettőnek ugyanakkor van a születésnapja – kocogtatja meg a halántékát.

Ráncba szalad a homlokom. Kinyitom a szám, de nehezen találok szavakat, mert van egy olyan érzésem, hogy a matekkal lefőzött felvágott nyelvből.

– Te most egy matematikushoz hasonlítottál engem? – ütök a mellkasomra.

Mark feltolja az orrán a szemüvegét.

– Lemaradtál, St. James? A *szuperdögösre* a sakkjátékost hoztam fel példának. A magasabb szintű matematika már az *extradögös* kategória. Az a csúcs.

– Ezek szerint én nem érek fel a dögösségskálád tetejére?

– A rendszer rugalmas – gurítja le a maradék narancslévet. – Öszsefoglalva: mint mondtam, szinte minden lehet dögös. Egy fordulatos

baseballmeccs, Apple-részvényt venni 1991-ben, egy csokis lávasüti vaníliafagylalttal, szórakozásból matekozni... A végtelenségig sorolhatnám. Azaz a rád vonatkozó megjegyzésemnek semmi jelentősége, mivel rengeteg dögös dolog van a világon, a whisky pedig rossz tanácsadó.

Azt a rohadt! Mark Banks, a kimért bankár kidumálta magát a matematikaalapú, rugalmas dögösségi skálájával. Igaz, hogy kihátrált és ködösített, de akkor is!

Megcsinálta.

És ez *dögös, dögös, dögös*.

A dögösség magas foka az Asher St. James-skálán.

De még mindig ő az a pasas, aki utálja a haveromat.

És még mindig úgy öltözik, mint az apám.

Ezért utánam aztán kajtathat, hiába nem akarja elismerni, milyen szívesen beletúrna a nem is bulyhos hajamba.

Vagy legalábbis ezt hittem.

De már nem vagyok biztos benne.

A francba!

Mennyi áskálódás, hiába!

Azért még egyszer, utoljára ásót ragadok.

– Azért van itt valami, amit még mindig nem értek. – Megköszörülöm a torkomat, és Mark szexi, rezgő hangját utánozva újra felolvasom az egyik üzenetét. – *Asher azzal a hülye hajával meg a hülye szájával meg a röhejes szobortestével. Ki néz már ilyen jól ki a valóságban, Hannah? Senki. Konkrétan senki.*

Felpillantok a mobilomból. Mark rám néz azzal a kifürkészhetetlen, sötétkék szemével.

– Igen, Asher?

Ha van valami baj a számmal – bár eddig még senki sem panaszkodott rá –, arról tudni akarok.

– Miért hülye a szám?

HARMADIK FEJEZET

Duplán reszeltek

Mark

MERT OLYASMIKET JUTTAT AZ ESZEMBE, amiknek nincs helye az életemben. Például ezt a kínos vonzódást a húgom vőlegényének legjobb barátjához, aki imád piszkálni.

De bennem emberére talált. Nem azért léptettek elő a cégünk alelnökének, mert nem értem a csíziót.

Jól tudok alkudozni, és már meg is van a tervem, amivel lezárom ezt a beszélgetést, és egy füst alatt ezt a vonzalmat is.

Még hozzá egyszer és mindenkorra.

– Van számodra egy ajánlatom, St. James – vetem fel.

– Oké – feleli tapogatózva.

– Mi lenne, ha fátylat borítanánk a korábbira, és én cserébe segíték megmenteni Hannah partiját?

Asher elfordul tőlem, és a zsidó vendégseregmutat.

– Miről beszélsz? Isteni eljegyzési bulit hoztam össze nekik, ráadásul alig huszonnégy óra alatt. Mi baja lenne Hannah-nak? Imádja a szusit. Zárójelben megjegyzem, hogy amikor a húgod bejelentette a terhességét, én bulit rendeztem, te meg jelenetet.

Ideje helyretenni ezt a fickót, és segíteni Hannah-nak.

Követem a tekintetemmel az egyik pincért, aki éppen egy adag halas tekercset hoz ki csillogó ezüsttálcán.

– Az a helyzet, hogy a szusi... – suttogom –, különösen, ha magas higanytartalmú halból készül... tiltólistás étel a terhes nőknek.

– Micsoda? – Asher szája tátva marad, és a nagypofájú playboy most először kiesik a szerepéből. – Ezek szerint... az eljegyzési bulimon nincs olyan kaja, amit a menyasszony megehetne?

– Nagyon úgy néz ki – felelem. – Előbb is szóltam volna, de azt hittem, tudod, és rendelsz valami sült halat vagy edamamét.

– Baszki, baszki, baszki! – Asher leugrik a bárszékről, magához inti az étteremvezetőt, és elhadarja neki a kérését. – Nagy szívességet kérek, Hiroki. Azonnal szükségünk lenne valami főtt vagy sült fogásra. Néhány vendégem tartózkodik a nyers haltól.

– Természetesen, uram. Máris készítünk avokádós tekercseket, ráktempurát és edamamét – vágja rá a fickó, és eltűnik a konyha irányában, Asher St. James pedig ennyivel el is hárította a katasztrófát.

Nem csoda, hogy az agyamra megy.

Túl lehenгерlő.

Túl tökéletes.

Túl... minden.

– Honnan tudsz te ilyeneket? – kérdezi kelletlen elismeréssel, mikor visszaül. – Bábaképzőt is végeztél?

A morcosságom ellenére elnevetem magam.

– Nem, de talán még emlékszel, hogy van egy gyerekem. A társasjáték-esten hallhattál róla, amikor elmondtam, hogy a lányom jobban szereti a Kígyók és létrákat a Scrabble-nél. Amikor az anyja terhes volt velem, odafigyeltem, hogy ne egyen nyers halat és ne igyon túl sok kávé.

– Hogy van Rosie? Tündéri volt, amikor összefutottam vele és Hannah-val a kávézóban. – Simán megjegyezte a lányom nevét, ahogy az étteremvezetőt is.

– Marky Mark! Szia! – lép mellém Hannah egyetemi barátnője.

– Szia, Yasmin! – Végre egy ismerős arc. Életemben nem örültem ennyire senkinek. Jesszus, talán végre leszállhatunk az Asher szája témáról. – Hogy van egy a művészbiznisz?

– Dübörög. Kérdeznék én is a munkádról, de úgysem érteném a választ. Mesélj inkább a lányodról! Hogy van a kis prücsök? Mi van vele mostanában?

Dagad a keblem a büszkeségtől, mint mindig, amikor életem értelméről beszélhetek.

– Olvasni tanul, karatézik és minisoftballozik. Ezenkívül folyton a szívrohamot hozza rám, és igyekszik kibújni a fogmosás alól. Most bal-lag el az oviból.

– Minisoftball, de édes! – lelken-dezik Yasmin. – És Bridget? Ezer éve nem láttam.

Megfeszül a vállam. Ezt de gyűlölöm. Amikor el kell mondanom az embereknek, hogy már nem vagyok együtt Rosie édesanyjával.

– Nemrég elváltunk – felelem szenvtelen hangon.

Ez viszonylag könnyen megy, mivel nem tört össze a szakítás. Több okból sem.

Nem vagyok szomorú, csak keserű, de ezt senki sem akarja hallani egy huszónhét éves, elvált férfitől.

Yasmin a szája elé kapja a kezét.

– Ne haragudj, nem tudtam.

– Semmi baj – biztosítom. – Jól vagyok. – Szélesen rámosolygok, hogy lássa, mennyire nem izgat a dolog. És nem is fog. Csak türelem. Leg-alábbis mindenki ezzel traktál.

Pedig a válás miatt hatalmas lúzernek érzem magam.

A kislányom pedig kisért a szemét az első éjjel, amikor az anyja az új pasijánál aludt.

– És most Rosie-nak lesz egy unokatesója! – lelken-dezik Yasmin mindkettőnk megkönnyebbülésére. – Ez annyira izgalmas!

– Nagyon izgalmas – bólogatok. Látatlanul is magamon érzem Asher gúnyos tekintetét.

– Akkor megyek, és még egyszer gratulálok a menyasszonynak – lelken-dezik Yasmin. Puszt nyom az arcomra, és Hannah felé veszi az irányt.

Ahogy az üres narancsleves poharamra nézek, azt kívánom, bárcsak whisky lenne benne.

– Tessék! – tol felém Asher egy üveg sört. – Van egy olyan érzésem, hogy ez kell neked.

– Hogy még többet röhögess rajtam?

– Nem – feleli halkán. – Haver, nem is tudtam, hogy véglegesítették a válást. Mikor történt?

– Múlt hónapban – motyogom. – De már egy éve külön élünk.

– Szóval... – vonja össze a szemöldökét –, pont akkor váltál el, amikor Hannah bejelentette a terhességét, majd nem sokkal később az eljegyzést?

– Igen.

Asher az üvege címkéjét kapargatja.

– Tudod, egyre érthetőbb a tegnapi kiakadásod. Nem csoda, hogy átdadtad a kormányt a piának.

Akaratlanul is felröhögök. Egyébként igaza van. A húgom villámesküvőre készül, pont úgy, ahogy én tettem hat és fél évvel ezelőtt, miután herbe ejtettem az egyetemi barátnőmet. És tudjuk, annak mi lett a vége.

Asher St. Jamesnek viszont nem mesélem el ezt a sztorit. Ki van csukva. Sőt, semelyiket. Az előbb a szexuális irányultságomat próbálta kipuhatólni. Biszex vagyok. Nem csinálok belőle titkot. A családom is tud róla.

De a tegnapi részeg SMS-ömlengésem akkor is állati kínos volt. Nem akarom, hogy Asher azt higgye, kikezdek vele. Már így is épp elég nagy az egója.

Közben újabb vendégek érkeznek. Ahogy eléjük megy, követem a tekintetemmel. Na jó, igazából a seggét csodálom a divatos, szűk nadrágban. Asher minden, ami én nem vagyok. Ő a buli lelke. Régebben profi focista volt, most pedig sportolókat és modelleket fotóz. Fitt, művészi és lehengerlő.

De még mennyire! A simára borotvált arca biztosan finom tapintású lehet...

– Mark!

Elfordítom a tekintetemet Asher hátsójáról. Hannah és Flip közelítenek felém.

– Tessék, Hannah. Milyen a buli? Úgy hallom, mindjárt hoznak valami vegetáriánus tekeracset – kacsintok rá.

– Csodás, bár most úgysem tudok enni az izgalomtól. Olyan jó újra látni mindenkit! – legyezgeti vidáman a kipirult arcát. Az ujján csillogó kő képtelenül hatalmasnak tűnik. Tegnap vagy ötven képet küldött a gyűrűről, de azt hittem, csak a kamera csal.

De nem. Rosie üveggolyói kisebbek ennél.

Ahogy Hannah a mellkasomra teszi a kezét, szinte megvakít a gyémánt ragyogása.

– Mark! Többek közt azért is örülök, hogy Asher megszervezte ezt a partit, mert... – Elhallgat, és széles mosoly ül ki az arcára, mint aki mindjárt felfedi az egész este őrzött, nagy titkot. – Gyerekkorunk óta tudom, hogy egyszer majd *ezt* szeretném.

Nagy pillanat közeleg.

Hannah nem egy drámakirálynő, de hajlamos túlzásokba esni. Miért kirándulna, ha bungee jumpingolhat is? Miért menne borkóstolóra, ha mustárkészítő kurzusra is mehet? A kalandvagyó természetét mi sem bizonyítja jobban, mint hogy Flippel egy brooklyni gyertyaöntő tanfolyamon találkoztak, amire az utolsó pillanatban iratkozott fel azzal a jelzővel, hogy *mindig új dolgokat kell kipróbálni, mert az élet tele van nagy pillanatokkal, ha az ember készen áll a befogadásukra*. Idézet vége.

Én nem vagyok az a *ragadd meg a pillanatot* srác. Viszont imádom a húgomat, és tartozom neki, ezért belemegyek, bármit is kér.

– És mi lenne az az *ez*, Hannah cica?

A húgom szeme a gyémántjánál is fényesebben ragyog.

– Mindig úgy képzeltem, hogy amikor férjhez megyek... te leszel az esküvői tanúm. – Szinte visítja a kérését.

És hűha.

Ez tényleg egy nagy pillanat.

Pasiként nem hittem volna, hogy szerepet kapok majd az esküvőjén. Feltételeztem, hogy Yasmint kéri fel tanúnak. Talán tényleg így van, és csak kísérő leszek Hannah egyetemi öribarija mellett.

– Hány tanúd lesz? – kérdezem.

– Csak te.

Csak ennyit mond, de a hangsúly mindent elárul. Ez sokat jelent neki. Mindössze tizenkét hónap választ el bennünket egymástól. Mindig is jóban voltunk, és mindenben számíthatunk egymásra.

Megköszörülöm a torkomat, megfeszítem a vállamat, és olyan ünnepélyességgel felelek a kérésre, amelyet megérdemel.

– Természetesen vállalom. Igazán megtisztelő.

Megölelem, és közben próbálok rájönni, hogy lettem huszonnégy óra leforgása alatt legrosszabb bátyból esküvői tanú. Gyanítom, hogy ez is az élet egy olyan *nagy pillanata*. Miközben a húgom magához szorít, Asher megjelenik Flip mellett. Libabőrös leszek. Ez a tag mindenhol ott van, képtelenség kikerülni.

Miután Hannah elenged, összenéz Flippel, és lopva bólint, mintha engedélyt adna neki.

Ezek ketten egyértelműen készülnek valamire.

Flip oldalra fordul, és a haverja vállára teszi a kezét.

– Asher! A Lyceum du Lucerne eleje óta legjobb barátok vagyunk. Azóta, hogy egy zseniális ötlettől vezérelve beneveztünk a sícsapat válogatójára, és én bekerülés helyett eltörtem a lábamat. Utána nyolc héten át cipelted utánam a tálcámat a kajáldában. Spanok vagyunk. Mindig mellettem álltál. Lennél az esküvői tanúm?

Magamban felnyögök. Ilyen nincs!

Lefogadom, hogy nem könnyű meglepni Asher St. Jamest, de a tányér méretűre kikerekedő mogyoróbarna szemét elnézve Flipnek most sikerült.

És nagyon gyanús, hogy az este folyamán most először ugyanazt érezzük Asherrel: *nem akarok tanú lenni ezzel a fickóval*.

De nem gond. Minden rendben lesz. Nem olyan nagy ügy. Asher így is, úgy is ott lenne az esküvőn, mit számít, ha ő is tanúként jön? Elvégre nem kell lufikat és virágdíszeket válogatnunk édes kettesben.

Nyilván annyi lesz a dolgunk, hogy egymással szemközt álljunk a szerződés alatt. És most, mivel Yasmin lelkesen felénk integet.

– Ezt a pillanatot meg kell örökíteni!

Összeterel négyünket. Szerencsére van annyi esze, hogy a menyasszonyt és a vőlegényt állítsa a középpontba, miközben lekapja az eljegyzési bulit.

Miután Yasmin leereszti a mobilját, Hannah megragadja a karomat, és Asher mellé tol.

– Most a két tanúról – kéri.

Hol egy vészkijárat, amikor szükség lenne rá?

Nem elég közel, mivel Asher már át is karolja a vállamat. Ez nem fair.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Egy vállra font karnak nem kéne ilyen hatással lennie rám.

Megfeszül az állam.

– Itt repül a kismadár, Mark! Hé, esküvőre készülsz, nem gyökérkezelésre – szól be Yasmin.

– Nyugi, nem harapok – biztosít Asher olyan halkán, hogy csak én halljam.

Harap.

Nem segítesz.

Mosolyt erőltetek az arcomra.

Valószínűleg úgy festek, mintha hivatalos céges fotóhoz pózolnék. Megjegyzés: rühellem a céges fotómat, és úgy általában a céges fotózást.

Életem tíz leghosszabb másodperce után Yasmin végre végez.

– Átdobom neked a képeket, Hannah, te meg továbbküldheted a fiúknak.

Nekem főlöseges, de ezt a megjegyzést inkább megtartom magamnak. Asher elenged.

– Nem is volt *olyan* rossz – jegyzi meg, majd eltűnik, nyilván megy elbúvólni a többi vendéget.

Egyébként tényleg nem volt olyan rossz, ahogy valószínűleg a közös tanúszerep sem lesz az.

Meddig tart az ilyen esküvői hacacaré? Két napig? Ennyit kell kibírom, aztán megszabadulok a furcsa, tévúton járó vonzalmam tárgyától.

Épp készülnék eloldalogni, amikor a vőlegénye mellett álldogáló húgom karon ragad.

– Lenne még valami.

– Parancsolj! – fordulok felé.

– Kis esküvőt tervezünk, és már minden barátunktól kikönyörögtem, hogy tegye szabaddá magát akkorra a jövő hónapban. Szóval... emlékszel arra a szívességre, amit korábban említettem? – hintázik előre-hát-ra a sarkán.

Flip védelmezőn a derekára fonja a kezét, én pedig igyekszem jó néven venni a mozdulatát.

– Persze, Hannah – felelem. – Mit tehetek érted?

– Az esküvőről van szó. Fénysebességgel kell megszerveznünk, hogy a jövő havi kötszabodra essen.